

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A. N.**

skazanego za popełnienie czynów z art. 216 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 17 września 2025 r.,

skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 28 kwietnia 2025 r., sygn. akt V Ka 436/25,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Malborku

z dnia 25 lipca 2024 r., sygn. akt II K 640/22,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I. oddalić skargę;

**II. obciążyć A. N. kosztami postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

A. N. stanął pod zarzutem popełnienia dwóch występków z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na szkodę P. S. i w ramach aktu oskarżenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z 25 lipca

2024 r. został uznany po pierwsze za winnego znieważenia pokrzywdzonego przez kierowanie do niego słów obelżywych telefonicznie i bezpośrednio oraz umieszczeniu ich na ścianie sklepu tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. (pkt I wyroku SR) i po drugie o pomówienie pokrzywdzonego na terenie sklepu tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. (pkt II wyroku SR) i za oba występki wymierzył skazanemu dwie jednostkowe kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny oraz nieważkę z art. 212 § 3 k.k. w zw. z art. 48 k.k. Po rozpoznaniu dwóch apelacji – obrońcy i skazanego – Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z 28 kwietnia 2025 r., uchylił do ponownego rozpoznania wyrok Sądu pierwszej instancji skazujący A. N. za popełnienie czynu zabronionego z art. 216 § 1 k.k. i uniewinnił go od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 212 § 1 k.k. i uchylił rozstrzygnięcie dotyczące nieważki.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca w trybie art. 539a k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Podniósł w niej uchybienie przepisowi art. 437 § 2 k.p.k. w przez jego błędne sytuacji gdy nie było konieczności przeprowadzania od początku przewodu w całości. Przy tak sformułowanych zarzutach wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt I i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o oddalenie jej w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Skarżący w przedmiotowej sprawie wskazał na wadliwe procedowanie Sądu odwoławczego na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. i kwestionował pogląd, że w sprawie

A. N. trzeba przeprowadzić przewód w całości od początku odnośnie czynu z art. 216 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy wywiązał się ze swych powinności ciążących na sądzie sprawującym kontrolę instancyjną w świetle art. 437 k.p.k. Mianowicie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych na korzyść skazanego Sąd ten uznał zarzuty zwykłego środka odwoławczego za zasadne i, powołując się na art. 437 § 2 k.p.k., wydał wyrok kasatoryjny co do jednego z czynów zarzucanych skazanemu. Zdaniem instancji odwoławczej Sąd Rejonowy dysponował niekompletnym materiałem dowodowym, aby móc mówić o popełnieniu przez A. N. występu zniwazenia i wykazał, że choć nie ma żadnego dowodu na to, że to A. N. dokonał obraźliwego, wulgarnego napisu na ścianie sklepu, to jednak istnieją poszlaki w postaci konfliktu stron i w związku z tym konieczne byłoby przeprowadzenie przewodu w całości od nowa w celu ponownego zbadania materiału dowodowego z zachowaniem zasad swobodnej oceny dowodów.

Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych.

Z powyższych względów oddalono skargę obrońcy oskarżonego.

[J.J.]

[r.g.]